

LIBRIS

We know
books

Nicolae Răzvan Stan

CĂLĂTOR SPRE VEȘNICIE

– ediția a doua, revăzută și adăugită –

E I K O N

București, 2021

PREFAȚĂ.....	7
PELERINI AI VEȘNICIEI.....	17
DARURI.....	19
ANTHROPOS.....	21
VIATA	22
DESCOPERIRE	24
DUMNEZEU, CA UN BUN PLATNIC	26
EXISTENȚĂ	27
IDENTITATE	29
INTROSPECȚIE	31
ÎNTREBĂRI	32
DEFINIȚII	33
TAINĂ VIE.....	35
TRĂIRI	36
ÎNTRUPAREA.....	38
CONSTATARE.....	39
PREZENȚĂ	41
IMAGINI	43
ÎNCURAJĂRI	45
LUPTA.....	47
MĂRTURISIRE	49
ÎNDEMNURI	51
RUGĂCIUNE PENTRU IUBIRE.....	53
STRIGĂT	54
ÎMBĂRBĂTARE	55
NĂDEJDE	57
ÎNCREDERE	59
LACRIMI	61
DIN CĂDERE	63

SINCERITATE	65
ÎNTOARCERE	67
ECOURI	69
O CLIPĂ DIN PRIVIRE	71
PRIN ADÂNC	73
STRĂFULGERĂRI	75
SECULARIZARE	78
HRANA VIETII	80
EUHARISTIE	82
CÂNTEC	83
MILOSTENIE	84
DARUL	85
CU VOCEA JOASĂ	86
CONVORBIRE	87
CUM SĂ TE STRIG?	88
CERȘETORUL	89
ALERGÂND	91
CRUCI	92
TIMPUL	94
SENSURI	96
CURGERE	98
MOARTEA	99
DEZMEMBRARE	102
VEȘNICIE	104
LUMINĂ, NUMAI LUMINĂ	106
POSTFAȚĂ	109

PELERINI AI VEȘNICIEI

Viața este o călătorie
Peste o mare întindere de ape,
Ce în clipe grele își ascunde orizontul,
Ca un urcuș pe un munte înalt,
Într-o zi în care s-au pierdut cărările.
Ca un tablou pictat cu o pensulă de vârf de viscol,
Ce-și poartă frământările dintr-o parte în alta,
De la o margine la alta,
Prin labirintul acestei vieți.

Suntem pribegi pe acest pământ,
Pelerini ce-și poartă povara zilelor către Veșnicie.

Nenumărați munți de necaz
Și nesfârșite văi de durere
Ne apar înaintea, ca niște opreliști.

Există o așa-zisă greutate a vieții
Prin care trebuie să trecem toți.
E acel nu știu ce, care se ascunde peste tot,
Acea taină care ne urmărește pas cu pas.

Pe drumul nașterii, vieții, morții și pe cel al veșniciei
Urcăm și coborâm la nesfârșit,
Alergând către acea chemare, de dincolo de aici,
Unde timpul și spațiul sunt umplute de Prezență.
E ca într-un joc în care toți alergăm
Fără să știm cât mai avem până la sosire.

Mergând, așteptăm, și așteptând, mergem
Spre ziua în care clipa va fi veșnicie,
Împărăție fără de sfârșit de ridicare în Iubire.

DARURI

Viața aceasta o primim toți, așa în dar,
Fără a fi făcut ceva ca să o merităm,
Fără a fi gândit înainte că putem să fim.

Există Cineva care chivernisește totul,
Aerul, apa, focul, lumea și omul,
Și pe fiecare-l dă ca pe un semn al iubirii,
Un simbol ce ascunde în ființa sa Veșnicia.

Suntem dați unii altora pe acest pământ,
Printre darurile de aer, apă, lumină,
Ca o mărturie nesfârșită ce se aduce Vieții.
Ne primim fiecare așa de la Altul,
Prin alții, ce s-au primit și ei tot de la El.
Ne trezim gândind, vorbind și zâmbind,
Și nu știm cât de mare e zestrea de a fi.

Mulți dintre noi, negustori de bunuri,
Vând totul și se dau pe nimic,
Fără a ști că se așteaptă ca darul să fie înmulțit.
Dau totul și se vând pe nimic,
La fel ca mai înainte Isav pe un blid de linte.
Oare câte daruri nu s-au irosit pe iluzia plăcerii,
Fără a mai ține seama și de Cel ce le-a dat?

Ne-am făcut stăpâni peste tot,
Peste noi, peste lume, peste alții,
Spunând că dreptul de dat este doar al nostru.
Ne-am extins negoțul tot mai mult

Și am început să vindem tot ce prindem,
Pământul de pe lună și colțurile de stea,
Apa, aerul, lumina și zâmbetul,
Semenii de aici și de pretutindeni.
Cu omul este mult mai simplu,
Se poate da și la bucată, dar și pe bucăți.
Mulți au fost deja dezmembrați,
Iar mâinile, ochii, sufletele
Așteaptă a fi devorate
De necinstitorii darurilor lui Dumnezeu.

Există totuși o lege care spune
Că hoții vor fi pedepsiți,
Că li se va lua darul de a mai fi liberi
Și de a privi la soare, la lună și la om.

Nimic nu este al nostru din tot ce pare a fi,
Nici curcubeul, nici mireasma florilor
Și nici ochiul de răsărit de soare.
Toate sunt primite de la Altul
Și de aceea trebuie lăsate și altora.
Nu putem să ne credem stăpâni
Ai celor peste care Dumnezeu stăpânește,
Și nici ai inimilor fraților,
Sau ai răsufării păsărilor.

Totul se-nvârte ca într-un vis,
Unde copacii vorbesc,
Iar munții stau de strajă,
Spre a nu fi înstrăinată comoara din noi.

ANTHROPOS

Chip al Chipului Tău sunt, Doamne,
O reflectare mărginită a Ta în timp și spațiu,
Adus la ființă din pulberea pământului
Prin frământarea suflării gurii Tale.
M-ai înălțat ca pe un măslin roditor,
În mijlocul arcului de curcubeie al întregului cosmos.

Între cer și pământ m-ai sălășluit,
Ca pe o înșiruire de daruri ale harului Tău.
Dar peste dar, apă-aer-pământ-iubire,
Ai revărsat din belșug peste mine.
În mantia milostivirii Tale m-ai purtat,
Universul întreg l-ai închis întru mine,
Fiecare bucată de stea se găsește-n sufletul meu.

Florile, cânturile de pe pământ și din cer
Sunt florile, cânturile inimii mele,
Ca un altar al templului *ego*,
Te așteaptă prin adorație pe Tine.

VIATA

Ce ești tu, viață?
Care-ți este numele, rostul și vrerea?
Ești tu nălucă, vis sau aievea?
Ești tu blestem, mângâiere sau nepăsare?
De unde vii când intri în lumea aceasta?
Și unde te duci când dispari din noi și dintre noi?

Demult, de când a venit pe pământ,
Omul s-a obișnuit să vorbească despre viața sa,
Să-și descrie ființarea și viețuirea drept viață
Și să se cunoască trăind încă din pânțelele mamei sale.
Astfel, el nu se concepe și nu se explică,
Decât ca fiind viu,
Decât ca având viață în sine,
Drept însușirea sa, numai a lui.

Dar viața se află într-o continuă fugă,
Iar omul de multe ori rămâne în urmă,
În închistarea de egoism și dispreț,
Prin care moartea distrage atenția
Oricărui trecător pe pământ.

Întoarce-te viață, revino în mine
Și dă-mi bucuria de a ști că trăiesc,
Așa strigă omul ce a uitat să trăiască,
Fiind ocupat cu nostalgia trecutului.

Moarte și viață, viață și moarte,
Sunt răscoliri ce inundă gândirea și bulversează ființarea,
Căi neștiute, drumuri ale introspecției nesfârșite.

Între viață și moarte omul nu poate să-și explice
Cum mulțimii de clipe i se pune un punct
Prin clipa finală a nerăsufării.
Cum atâtea și atâtea planuri, cuvinte și fapte
Se șterg în marea tăcere a despărțirii sufletului de trup.

Ce ești tu viață de ne scapi printre degete,
De alergi în neștiire fără ca gândul să te cuprindă,
Sau sentimentul prezentului să te poată vedea?
Oare tu-mi slujești mie, sau eu îți sunt sclav?
Pot să spun, oare, că ești doar a mea?
Sau și tu ești dată de Altul, așa cum și eu sunt,
Și Acela te cheamă și El te trimite,
Iar tu îți faci treaba fără să ai un răgaz să răspunzi?

Așa se face că dialogul cu viața
M-a ajutat să înțeleg că și ea are o Viață a ei,
O respirație profundă, o ființă nevăzută,
Care o ține în ființare și în vivificare,
Iar ea, viața din mine, își împlinește menirea cu sârg,
Ca un înger smerit doxologia liturghiei cerești.